

1. čtení: Lk 10:25 - 37

2. čtení: 2 Pt 3:15

„A vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse...“

Lukášovo evangelium nám předkládá známý příběh o milosrdném Samaritánovi. Na jeho počátku se jeden zákoník ptá Ježíše co má dělat, aby měl podíl na věčném životě a Ježíš se ho obratem ptá na to, co je obsahem Desatera. Zákoník necituje celé Desatero ale pouze 1.příkázání: „*Budeš milovat Hospodina, Boha svého z celého svého srdce, celou svou duší a celou svou silou*“ a k tomu ještě připojuje: „*Miluj bližního svého, jako sebe samého.*“ ,to sice není samostatný výrok Desatera, ale ve své podstatě by se do něj a do toho prvního dal shrnout celý zákon, ostatně Ježíš to na jiném místě sám říká. (Mt 22:44). Zákoníkovi se dostane od Ježíše pochvaly ale slyší také výzvu: „**To čiň a budeš živ.**“ Není to tak dávno, co jsme mohli vyslechnout v tomto kostele kázání na všechna příkázání. Desatero, ale není pouze výzva k memorování je to především výzva k akci. Náš Bůh není pouhý mentor, který od nás pouze žádá slepou poslušnost. On nás vyzývá k tomu, abychom to vyzkoušeli v praxi. „Víra v akci“ - víra v terénu. Zažij to na vlastní kůži, abys nebyl za někoho, kdo se jen chlubí cizím peřím, kdo jen sdílí zážitky nebo fotografie někoho jiného. Nedávno jsem potkal jednu známou, která si trochu posteskla, jak jsme líný národ, jak máme někdy strach vystrčit nos z domu, jak se nám nechce se do něčeho se zapojit. Jistě to neplatí o všech, ale pohodlná většina často převládá. Přesto jsou stále mezi námi lidé, kteří jsou neustále připraveni k akci, nejsou to placení profesionálové a často s nasazením života, bez nároku na odměnu riskují a zachraňují životy i majetek. Mám teď na mysli třeba dobrovolné hasiče. Asi mi dáte za pravdu, že letos v létě opravdu dostali zabrat. Možná jste slyšeli například o obrovském lesním požáru na Rakovnicku, shořelo tam území velké jako několik fotbalových hřišť. Hasilo se to celý týden několik hasičských sborů i dobrovolníci.

Víte, když si čtu ten příběh o milosrdném Samaritánovi, vždycky mě fascinuje jak ti, od kterých by se to čekalo, tedy profici, v podstatě selhali a smíloval se pouze jeden náhodný kolemjdoucí, který dobrovolně obětoval svůj čas a peníze, ušpinil se a riskoval i to, že by na něj mohl z křoví taky vyskočit nějaký ten terorista s nožem. Víte v takových přípa-

dech jde většinou docela hodně o čas. Nevíme kolik času ještě zbývalo v téměř bezduchém těle polomrtvého člověka, kterého přepadli nějací lupiči a zkopali ho do krve tak, že málem vypustil duši. Víte ten člověk byl zřejmě i docela vidět, v tom příběhu Ježíš říká, že kněz i Levita přišli až k němu podívali se, ale zase hned pospíchali dál. Podle jejich úsudku nebyl na záchranu toho ubožáka čas. Kolik času je asi zapotřebí k záchraně života člověka? Lékaři by nám mohli říct, že někdy jde i o sekundy, které mohou rozhodnout, jenže čas je drahá komodita - „čas jsou peníze, říká jedno české přísloví, a o ty jde v posledku vždycky „až na prvním místě“... Moc se mi líbilo pěkné svědectví v posledním čísle Dobrého pastýře o záchraně života na palubě letícího letadla, myslím, že se to přihodilo Míši Čičmanové na její cestě na dovolenou, taková samaritánka v praxi. (svědectví). V takových případech se dost často stává, že se někdy ze strachu, že bychom to nezvládli stáhneme „jak se říká do ulity“ a jsme ochromeni, neschopni cokoli udělat. Přiznám se, že pro tento případ nosím pro jistotu ve svých dokladech kartičku s návodem, jak poskytnout první pomoc i s čísly na která se dá zatelefonovat a přivolat první pomoc. V tom verši, který jsem vybral pro dnešní kázání čteme: „**vězte, že ve své trpělivosti vám Pán poskytuje čas ke spáse...**“ můžeme říci k záchraně, tady to ale není myšleno ve smyslu záchrany našeho těla, nebo tohoto pozemského života, ale záchrany pro věčný život. Ten verš je z dopisu apoštola Petra, který jej napsal nám všem jako jakousi závěť v očekávání a předtuše konce svého pozemského života. V jeho závěru píše prorocky o posledních dnech této planety a o tom co bude předcházet druhému příchodu Ježíše Krista. Píše o tom, že Den Páně přijde jako přichází zloděj, tedy nečekaně. Nikdo z nás nevíme kdy se to stane. Ani ten ubožák, kterého zachránil Samaritán, nevěděl, že zrovna ten den ho přepadnou a téměř vypustí duši. Kdyby to věděl asi by se na to snažil připravit, možná by se snažil tomu místu vyhnout, anebo by cestu odložil. Některé věci ve svém životě nemůžeme ovlivnit dokonce ani jako křesťané. Můžeme se ale pokusit žít tak, abychom byli pro takové situace co nejlépe připraveni. Můžeme různými způsoby pomáhat druhým, a snažit se udělat vše proto, abychom jim v pravý čas dokázali poskytnout pomoc, nebo dokonce zachránili život, vždyť i oni nám mohou jednou pomoci. Ne proto, aby se o tom jednou psaly hrdinské sagy, ale protože to po nás žádá náš Pán: „**Miluj bližního svého, jako sám sebe**“, to znamená udělej všechno, co bys chtěl, aby pro tebe učinili jiní, kdyby ses dostal do podobné situace. Pavel Kosorin ve svých biblických aforismech napsal pěknou myšlenku: „*Smyslem křesťanského života není*

recitovat Jeho verše, ale složit Mu vlastní báseň“ Žijme vlastní křesťanský život k Boží oslavě tak, abychom se za sebe ani my, ani náš nebeský Otec nemusel stydět. Na rakouské dálnici někde mezi Maďarskem a Vídní se minulý týden našel kamion, ve kterém se našlo přes 70 mrtvých těl, muži, ženy i děti, zřejmě uprchlíci, které tam zanechal jejich řidič a sám utekl, nechal je tam udusit. I na lidské bídě se dá vydělávat a strach nás někdy nutí udělat věci, za které se pak stydíme celý život. Rakušané jsou tím šokováni ale obávám se, že se možná tam i v naší zemi najdou lidé, kteří nad tím mávnou rukou, vždyť jim to přece patří, co se sem cpou... a navíc, to přece nebyli naši lidé, naši bližní tak co... Máme přece dost vlastních problémů, tak proč si přidělovat další. Bratři a sestry, nedělám si ambice, že existuje jednoduchá odpověď nebo řešení na téma co s uprchlíky v Evropě, ani si nedělám iluze, že jsou všichni hodní a přicházejí s těmi nejlepšími úmysly, jenže jsou to lidé, potomci Adamovi, jako my. Když zákoník uslyšel od Ježíše výzvu k tomu, aby nejen mluvil o své lásce k bližním, ale také ji ve svém životě prakticky zrealizoval, trochu se ohradil, a položil Ježíšovi otázku: „A kdo je to můj bližní?“ Odpověď je skryta v tom příběhu o Samaritánovi. V něm nám Ježíš v celé své syrovosti a nahotě nastavuje pravdivé zrcadlo našich dobrých úmyslů, které ne vždy dojdou naplnění. Především nám stále v mysli rezonuje ta nepříjemná otázka: „**Kdo je vlastně můj bližní?**“ Povšimněme si některých detailů, které nám možná z toho příběhu mohly uniknout. Především jediný kdo přepadenému pomůže je vlastně cizinec – Samařané totiž byli v Judsku považováni za cizince, pravověrný žid by se s nimi ani nebavil, byli to pro ně psi. Za druhé, samařan, nebo samaritán (tj. to samé) se nikde neptá, jaké to bude mít dopady na jeho kapsu, a ani se neptá, zda je dotýčný judejec anebo samařan, nebo jaké to bude mít ekonomické dopady na jeho krajinu, naopak nezištně vytáhne měšec, zaplatí hostinskému výlohy dokonce ještě na dva dny dopředu a dokonce se mu zaručí, že kdyby to snad stálo víc, že mu to doplatí. Víte že je docela možné, že mu to ten přepadený nikdy neoplatil ani nevrátil? Dokonce je možné, že to tomu samařanovi potom doma manželka vyčetla: „**Kohos to prosímte zase potkal? Ty na tu svou dobrotu jednou šeredně doplatíš!**“ Ano jistě, žijeme v době, kdy musíme být jak říká Písmo **“Opatrní jako hadi ale tako sprostní jako holubice”**. Sprostnost znamená v podstatě bezelstnost, ne bezduchost, nebo hloupost, ale nebýt vypočítavý a nepředpokládat automaticky u každého ty nejhroší úmysly. Takový přístup k bližním, by asi brzy udělal ze světa džungli. Mám za to, že navzdory všemu zlému, a není ho

ve světě málo, od nás Bůh očekává, že uposlechneme Ježíšovy výzvy: **„Jdi a jednej také tak, tedy jako ten samařan.“** Jistě můžeme si spočítat co se nám vyplatí víc, a to si zřejmě ten kněz i levita taky dobře spočítali, vždyť tenkrát těch chudých a potřebných taky nebylo málo, jenže to je na tom právě to zarážející, že může naše srdce tak brzy ztvrdnout. Není to vždycky snadné rozlišit, kdo pomoc opravdu potřebuje. Jedno však potřebuje každý – slyšet evangelium. A to jestli zaslechne a přijme je velmi často spojeno právě i s praktickou pomocí. Nezapomeňme, že **„i nám Pán poskytl ve své trpělivosti čas ke spáse“** I my jsme byli v podstatě uprchlíci, utíkali jsme před Bohem. Pro mnohé z těch lidí, kteří přichází do Evropy může být tento čas tím rozhodujícím v jejich životě. Mnozí z nich to ještě ani nevědí, někteří utíkají před válkou, někteří za lepším a snadnějším životem, někteří možná i s všelijak pomotanými představami a hodnotami. Bude velmi záležet na tom, s jakými typy křesťanů se setkají, bude to průběžský kámen pro ty, kteří se s nimi dostanou do kontaktu. Mnozí k tomu možná ani nebudeme mít příležitost, ale i v naší zemi je mnoho těch, kterým Pán poskytl čas ke spáse. Možná, že je to právě na tobě, abys někomu pomohl z jeho životního příkopu, možná je to tvůj soused, nebo známý, možná spolužák, i jim jde přece o život, ne ani tak o ten pozemský jako o záchranu pro věčnost. Je na nás jak se rozhodneme, můžeme jít dál a myslet si, že se nás to netýká, anebo se rozhodneme jednat, věřím, že ta Ježíšova výzva je pro každého z nás. Vždyť po nás nechce tak mnoho, třeba pomoci aspoň jednomu z našich bližních, právě teď je na to ten správný čas, navštiv ho, nabídní mu svou pomoc, přiveď ho třeba kurzy Alfa, nabídní mu svou modlitbu. Nebud' lhostejný, Pán měl dost lásky a trpělivost i pro tebe, měj ji i ty ke svým bližním ať už jsou odkudkoliv. Amen